

8

Stevie se s trhnutím probudila v neznámé posteli. Její noční práce byla rozprostřená po podlaze. Tváře rodiny Ellinghamových na ni zíraly, zatímco rovnala koupelnové potřeby do modrého umělohmotného držáku, který si po dlouhém rozhodování v obchodě vybrala. Lahvičku šamponu odsunula na jednu stranu a sprchový gel na druhou ve snaze najít správné místo pro holicí strojek. Natáhla si pyžamové kalhoty a župan, nazula žabky, vzala do ruky držák a celé dvě minuty nervózně přešlapovala před zavřenými dveřmi a sbírala odvahu vyjít na chodbu.

Tohle bylo divné. Proč? Věděla, že je na koleji. Už dřív přespávala u kamarádů. Ale tohle bylo jiné – s těmihle lidmi bude žít a pár z těch lidí jsou kluci. Vlastně přesně polovina jsou kluci.

No a co. Má na sobě župan a... no a co?

Otevřela dveře. Na chodbě bylo liduprázdno. S vítězoslavným pocitem uvolněně vykročila směrem ke koupelně. V patře byla ještě jedna další, takže se nezdálo pravděpodobné, že by se všichni obyvatelé koleje tísnilo jen v jedné umývárně. Koupelna v přízemí byla poněkud stísněná, ve vzduchu se vznášel oblak páry a jeden sprchový box už byl obsazený.

Stevie odložila koupelnový držák na okenní parapet a pozorně si prohlédla matné okenní tabulky, aby se ujistila, že přes ně není vidět dovnitř. Sprchový závěs se odrhнул a ze sprchy se vynořila mokrá

Ellie. Technicky vzato měla ručník, akorát že si jím právě sušila vlasy. Zbytek Ellie byl vystavený celému světu na odív.

„Ehm, ahoj,“ pozdravila. „Už neteče moc teplá voda, sorry.“

Pokračovala v chůzi a nechávala za sebou mokré otisky chodidel. Když dorazila ke dveřím, omotala si ručník kolem sebe – látka sotva zakrývala nejdůležitější části jejího těla – a vyrazila ven.

Tak tomuhle se říká sebevědomí, napadlo Stevie.

Ellie byla navíc bosa. Stevie na nohou měla trapné žabky. Její matka ji přesvědčila, že jestli si je byť jen na zlomek vteřiny sundá, zažerou se jí do chodidel nechutné mikroby. Sprcha vypadala čistě – ale stejně.

Navíc se o málo teplé vodě nedalo mluvit. Voda, co tekla, byla naprosto ledová.

Na druhou stranu studená sprcha není úplně na škodu, když se do slunečného letního rána probudíte jen po pár hodinách spánku. Ze sprchy stříkala prvotřídní pramenitá voda z hor. (Vlastně to spíš byla obyčejná voda z vodovodu, ale když se člověk nechává smáčet brutálně studenou vodou, je důležité si vymyslet kvalitní příběh.)

Janelle seděla u velkého stolu ve společenské místnosti a s nosem zaboreným do tabletu snídala cereálie. Pix byla uvelebená v závěsném křesle a pletla. Vypadalo to, že nikdo další zatím vzhůru není.

„Ránko!“ zvolala Pix. „Věci na snídani najdeš v kuchyni.“

Stevie se došourala do kuchyně a vrhla se po kávě. Pak chvíli bloumala po místnosti a prozkoumávala cereálie v zásobnících a obsah lednice. Najednou se před ní zhmotnila miska. Stevie nadskočila.

„Jídlo je zadáčo,“ poznamenal David. „Pix nepřepočítává cereálie a neposílá účty za jejich konzumaci.“

Stevie si nebyla jistá, jestli mělo jít o zlomyslnou narážku na peníze a jejich nedostatek. Kdo vůbec má takhle pitomé poznámky? Lidé jako David, což jsou zároveň i lidé, co se ráno, když jste pořád jen napůl vzhůru, připlíží za vaše záda. Věděl, že její rodina zrovna nemá peněz na rozdávání?

Chce si hrát? S tím Stevie neměla problém. Nemusíš být hodná. Jízlivost dostává zelenou.

Stevie si Davida změřila pohledem. Na sobě měl stejné oblečení jako včera a ve vlasech mu zůstalo pár zbloudilých pírek. Buď nespal vůbec, nebo se na noc nepřevlékl. Nenápadně nasála vzduch. Z jeho dechu vycítila víno. Hádala, že strávil noc popíjením s Ellie.

Zajímavé, ale ne dost. Soustřed' se. V denním světle si Davida mohla prohlédnout důkladněji než večer v jurtě. Měl dlouhý tenký nos. Když jí podával misku, všimla si vyrýsovaných svalů na pažích a odřených, ale draze vypadajících náramkových hodinek. Safírové sklíčko bylo poškrábané, ale odolávalo kompletnímu rozbití, a kožený popruh, na první pohled hodně obnošený, se statečně držel. Zaostrila na ciferník. Rolex.

Konečně nějaká stopa. Všimla si opálených vzorů na jeho pažích – jednu ruku měl téměř do ruda, druhá měla přirozenou barvu. Stejně tak i jednu polovinu obličeje měl výrazně spálenější než druhou. Takhle nesouměrného opálení většinou docílíte, když jste částečně ve stínu nebo zůstanete moc dlouho otočení na špatnou stranu.

„Takže,“ nadechla se a pevně sevřela misku. Rozhodným gestem ji vrazila pod automat s barevnými kroužky a nasypala si pořádnou porci. „Ty jsi z Kalifornie?“

„Už to tak bude,“ odtušil David a sáhl po hrnku.

Znovu si uvědomila nesouměrné opálení, pruhy zhojeného spálení a bledé pruhy kůže. A jeho hlas. Nemluvil tím typickým uvolněným tónem, jaký mají rodilí Kalifornňané.

„Nedávno?“ zeptala se.

„Nedávno co?“ V jeho hlase bylo patrné mírné podráždění. Výtečně.

„Přestěhoval ses tam nedávno?“ doplnila a hodila si do pusy pár suchých barevných kroužků.

„Proč myslíš?“

Usmíval se, jeho úsměv byl ale křečovitý. Byl očividně naježený. Přestěhoval se teprve nedávno a ne za zrovna příjemných okolností. Bohatý kluk, nedávné stěhování, toto téma mu zjevně nebylo příjemné a očividně se předváděl ve snaze strhnout na sebe pozornost.

„Jen tak mě to napadlo,“ odpověděla Stevie.

„Často tě něco napadá?“ zeptal se David. Rty zkroucené v úsměvu byly ještě delší a tenčí. Kávovar zasyčel a David se opřel zády o ledničku. Nepatrně pootočil hodinky na zápěstí.

Stevie jeho pohyb chvíli pozorovala. David se zarazil, jako by si všiml, kam se dívá, a vrazil ruku do kapsy.

S těmi hodinkami je něco špatně.

„Mohl bys mi uhnout?“ požádala ho Stevie. „Potřebuju mléko. Ať se mi to vyplatí.“

David s ještě širším úsměvem poodstoupil od dveří ledničky.

„Jistě,“ řekl, „slečna vyšetřovatelka potřebuje svoji snídani.“

Stevie mu úsměv opětovala, nalila si mléko a vrátila karton do lednice.

„Tatínkův chlapeček potřebuje svého terapeuta,“ vypálila.

David se nahlas rozesmál – nebo spíš vyprskl. Uhodila hřebíček na hlavičku. Teda, ta hlavička byla dost snadno identifikovatelná, ale i tak.

Tenhle krátký rozhovor by za normálních okolností bohatě stačil. V ideálním případě by měl skončit právě tady a teď. Jenže nebylo úniku. Oba tu bydlí. David se usadil na druhou stranu stolu a přejel osazenstvo pohledem.

Do společenské místnosti se vkradl Nate s vlasy trčícími na všechny strany. Působil trochu příčetněji než včera večer, a dokonce všechny pozdravil.

„Takže,“ začal David poněkud hlasitě, „co vás dneska čeká?“

„Sezení s pedagogickými poradci,“ odpověděla Janelle. „Jací jsou? Já jdu k doktoru Hinkleovi.“

„Baví tě poslouchat vyprávění o tom, jak se někdo ztratil uvnitř Velkého hadronového urychlovače?“ zeptal se David.

„Naprosto,“ opáčila Janelle.
„V tom případě seš v pohodě. Koho máš ty, Nate?“
„Doktorku Quinnovou,“ řekl Nate.
„Ou.“ David zavrtěl hlavou. „Zamaskuj svoje slabá místa. Ta ženská je jako žralok, okamžitě vycítí krev.“
„Cože?“
„A co ty, Stevie?“ Jeho tenký úsměv znovu směřoval na ni.
„Doktora Scotta,“ odpověděla Stevie.
„Kapitán Nadšenec!“ zaburácel David. Stevie koutkem oka zahlédla, že Pix se nad svojí knihou nepatrně usmála. „Je dost akční. Budete spolu řešit záhady?“
„Davide,“ okřikla ho Pix.
„Jen se ptám.“
„Co jsi myslel tou krví?“ naléhal Nate. „To je tak krutá?“
„Zapamatuj si, že není ostuda, když se rozbřečíš,“ odpověděl David. „Teda, potom. Jako já po tom, co jsem přišel o panictví.“
„Davide,“ zopakovala Pix. „Nestraš je. Doktorka Quinnová je v pohodě. Nemáš se čeho bát, Nate.“
Stevie se zasekla u poznámky o panictví. Byl to vtíp? Musel být. Co měl znamenat? Byla to jedna z těch věcí, kdy na sebe prásknete něco hodně citlivého, aby to vypadalo, že jste nad věcí? Řekl panictví hlasitěji než zbytek věty? Narážel na její panenství?
A sakra, dívá se na ni. Svoji poznámku naservíroval jako nástražný drát k bombě.
Ládovala se barevnými kroužky, ale vůbec si je nevychutnávala. Cukr z cereálií jí skřípal mezi zuby.
„Bude se mě vyptávat na moji knihu?“ chtěl vědět Nate.
„Na co přesně?“ zeptal se David. „Jako na zápletku? Na nejlepšího draka?“
„Třeba na to, jestli jsem ji už dopsal, jestli na ní pracuju?“
„Aha,“ vydechl David. „Jo, to asi jo. Jen tak na okraj, jaká je tvoje krevní skupina?“

„Davide.“

David vystřelil ruce do vzduchu. „V klidu, dělám si srandu. Ví, že si dělám srandu. Že jo, Nate?“

Nate nevypadal přesvědčeně. A Janelle, která je doteď pozorovala v tichosti, se chystala zasáhnout.

„Nechceš se ke mně odpoledne přidat, Stevie?“ řekla. „Chystám se prohlédnout si místní dílnu. Potřebuju vědět, kde skladují věci na svařování. Nemůžu se dočkat, až vyzkouším svoji novou letlampu.“

Při slově letlampa se zjevil Hayes, ještě mokrý ze sprchy. Zlatavé vlasy měl přilepené k hlavě. Na rozdíl od Davida byl oblečený do dokonale čistých bílých kraťasů a modré košile. I v brzkých ranních hodinách vypadal nepřírozeně dobře. Až na oči. Ty měl podlité krví.

„Cos včera dělal?“ zahalasil David a sjel ho pohledem od hlavy k patě. „Sledoval travičku růst?“

„Moc jsem toho nenaspal,“ opáčil Hayes s rošťáckým úsměvem.

„Ne,“ vyjekl teatrálně David. „Pozveš nás na svatbu? I Beth?“

Hayes pokrčil rameny a žuchnul sebou na židli.

„Takže,“ začal znovu David, „teď je z tebe celebrita nebo tak něco?“

„Tak něco,“ odpověděl Hayes s širokým úsměvem. „Jo. Nejspíš.“

„Zombíci jsou byznys jak hovado,“ přitakal David. „Lidi po nemrtvých šílí.“

„Povídej mi o tom,“ vložila se do rozhovoru Stevie. „Pracuju v Monroeville Mall.“

Žádná reakce od Hayese.

„V Pittsburghu,“ pokračovala Stevie. „Monroeville Mall,“ zopakovala významně.

Hayes pohodil hlavou a věnoval jí úsměv, bylo ale jasné, že nemá tušení, na co Stevie naráží. V tom obchodním centru se natáčel slavný zombie horor Úsvit mrtvých. Jeho lehce zmatený výraz Stevie hodně připomínal pohled, který jí často věnovali rodiče, a Stevie cítila, jak jí hoří tváře.

Nate vzhlédl od mléčných hlubin své misky s cereáliemi, nejdřív na Hayese a pak na Stevie.

„Co tě vedlo k tomu, že jsi začal psát o zombících?“ zeptala se Janelle tónem, jež naznačoval, že se snaží udržet alespoň jakž takž normální konverzaci.

Do místnosti vpadla Ellie v omšelých harémových kalhotách a triku s nápisem VÍC UMĚNÍ. Místo pozdravu se posadila, nonšalantně položila holá chodidla na stůl a chvíli si je prohlížela.

„Nevím,“ odpověděl Hayes. „Vloni jsem se vrátil domů na Floridu, pár dní surfoval a najednou mě to trklo. Občas se nejlepší nápady objeví ve chvíli, když vypadnete pryč a máte trochu času přemýšlet.“

„Nikdy nevíte, kde vás něco napadne,“ ozvala se Ellie. „V Paříži jsme jen tak posedávali, popíjeli víno a čekali, až se myšlenky objeví samy.“

„Trochu si povídám s P. G. Eddertonem, že bychom natočili film,“ prohodil Hayes.

„S P. G. Eddertonem?“ zopakoval Nate. „S tím, co natočil *Motel U Stříbrného srpku*?“

„Jen se bavíme,“ odpověděl Hayes s lehkým úsměvem. „Ale jo.“

Dokonce i Ellie zpozorněla. P. G. Edderton byl přesně ten typ režiséra, kterého zná. Točil hravé umělecké snímky o okouzlujících hlavních hrdinkách, filmy, z nichž vznikaly tisíce gifů a hlášek, co okamžitě zdomácněly.

„No,“ protáhl David, „tak hodně štěstí.“

Znovu nebylo jasné, co tím vlastně myslí. Rozhodně to neznělo jako přání úspěchu.

„Hej vy, měli byste se nachystat,“ zvolala Pix ze schodů vedoucích do jejího bytu. „Čekají vás schůzky.“

Skutečný život na Ellinghamu volá.